

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΒΑΔΜΑΔΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ

Τῆς Ματθίλδης Σεργάου

Εἶχαν περπατήσει πολλὸ σὲ πόντο, εἶχαν καθήσει στὴ χλόη καὶ ἔκειν παρουνεῖτο ὅτι ἕνα πετραδάκι μπῆκε μέσα σὲ ὁσκαρινάκι τῆς. Εἶχαν διαταράξει τὴν ποσυχία τῶν πουλιῶν καὶ τῶν ἐντόμων. Ὁ ἥλιος τοῦ Ἰουλίου δὲν τοὺς ἐνοχλοῦσε γιατί ἡ ὀμβρέλλα τῆς κυρίας ἦταν πλατεῖα καὶ τὰ δένδρα γεμάτα φύλλα. Ἦσαν εὐθνομοί, ζωηροὶ καὶ εἶχαν πολλὴν ὄρεξι.

Οἱ δὺ ἀδελφὲς ὑπάρξεις ἦσαν νεαρές, ὠραίες καὶ συμπαθητικές. Ἦσαν μόνοι στὴν ἐξοχὴν, τώρα στὴν ἀκμὴ τοῦ θέρους καὶ ὁμῶς δὲν ἦσαν καθόλου ἐρωτευμένοι, οὔτε κἀν ἀνήσυχτοι. Γελοῦσαν, διασκεδάζαν, χωράτευαν καὶ δὲν εἶχαν ἀλλάξει οὔτε ἕνα φίλημα.

Ἡ κυρία εἶχε μικρὸ δόντι κακῆς γάτας, ὁ ἀνδρὸς ξανθὰ μουστάκια γάτου ἐγωῖστοῦ.

Παρὰ τὴν ἐλευθερία καὶ τὸ θάρρος ποὺ εἶχε ἡ κυρία ἦταν ἐντιμος, ἀληθινὰ ὁμῶς ἐντιμος. Ὁ ἀνδρὸς τῆς ἔμενε σὲ Μιλάνο, τὸν ἀγαποῦσε καὶ τοῦ ἔγραφε κάθε δὺ ἡμέρες. Περνοῦσε τὸ θέρους τῆς σὲ Καστελλαμάρε κάνοντας θαλάσσια λουτρά. Ἐκεῖνος πάλι ἦταν νυμφευμένος στὴν Πλακεντία. Ἦταν ψυχρὸς στὴν καρδιά καὶ ἐκρυβε τὸ βάθος τῆς ψυχῆς του μὴ βαθεῖα περιφρόνησι γιὰ τὴν γυναῖκα. Νὰ γιατί δὲν ἦσαν ἐρωτευμένοι ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον καὶ γιατί δὲν ἀλλάζαν οὔτε ἕνα φίλι.

— Τί λές, προγευματίζουμε; ὠρίσθη ἀποτόμως ἡ κυρία.
— Αὐτὸ εἶνε μὴ μεγαλοφυῆς ἰδέα, ἀπάντησε ἐκείνος μὲ γέλιον.
— Ἄκουσε καὶ ἄλλη μὴ ἰδέα τρομερῆ. Πάμε τὸ προγευματίζουμε ἐκεῖ κάτω σὲ Γιάννη, μέσα σὲ μύρτα καὶ τὸ τριαντάφυλλο, ὅπως οἱ ἐρωτευμένοι; Λένε πὼς τῶν καλὰ ἐκεῖ. Αὐτὴ τὴν ὥρα δὲν θὰ εἶνε καεῖς, παρὰ μόνον τρολλὴ ὡρὴν κ' ἐμᾶς. Θὰ γελάσουμε καὶ μὲ τὰ γκαρσόνια ποὺ θὰ νομίσουν ὅτι...

Ξεκαρδιόμενοι ἀπὸ τὰ γέλια, βάδιζαν μέσα ἀπὸ τὴ σκόνη τῆς πλατείας ὁδοῦ.

Στὴν εἰσοδὸ τοῦ ἐστιατορίου ὁ ὑπηρέτης μὲ μαθρὸ φράκο, τοὺς κῆταζε μὲ ἐκπληξι.

— Θέλετε τὰ ἐτοιμάσω ἕνα ξεχωριστὸ δωμάτιο; τοὺς ὠρίσθη.

— Βέβαια, ἀπάντησε ἡ κυρία.

Μπῆκαν στὴν κοινὴ αἴθουσαν καὶ περιμένασαν στενοχωρημένοι. Ἄλλὰ ἡ στενοχωρία τῶν δὲν βίασθη πολὺ.

— Κυρία μου, εἶπεν ὁ κύριος σὲ τὸνο δραματικῶς. Ταράζουμε τὴ συνείδησι οὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου!

— Τὸν σκανδαλίζουμε. Νομίζει ὅτι εἴμαστε ἐρωτευμένοι, λαθρεμπόριο, δὺ ἐνοχοὶ ὑπάρξεις.

Ἐκεῖν τὴ στιγμή ὁ ὑπηρέτης ἦλθε νὰ ἀναγγεῖλι ὅτι ἦταν ἐτοιμο τὸ πρόγευμα· αὐτοὶ σπικώθηκαν καὶ διετυθύνθηκαν σὲ ἰδιαίτερο. Ὁ ὑπηρέτης ἔμεινε παραπίσω.

Σὰν φθόσαν ἡ Λουκία κάθισε κ' ἐκρυψε, τάχα, τὸ πρόσωπό τῆς.

— Τί θέλεις, φιλάτη μουν, νὰ φαῖνε;

— Φίλιτε μου, δὲν πεινώ.

— Θέλεις νὰ πάρουμε ἕνα δευτερεύον;

— Μάλιστα, ἐφέλλισε μὲ φωνὴν ποὺ ἦταν σὰ νὰ ἔτρεμε, τὴ φωνὴ τῶν γυναικῶν ποὺ χάνουν σὲ τέτοιες περιπτώσεις τὰ μαλά τῶς.

Ὁ ὑπηρέτης βῆκε.

Ξεκαρδιώθηκαν σὲ γέλια, μὴ μπορῶντας πεῖ νὰ κρατηθοῦν. Διασκεδάζαν σὰν μωβῆται τοῦ σχολείου, κατὰ τὰς διακοπὰς.

Ἡ κυρία ξαναπῆρε τὸ σοβαρὸ τῆς ὄφρος.

— Τί νὰ κάνουμε γιὰ νὰ γελάσουμε αὐτὸν τὸν ὑπηρέτην;

— Νὰ σοῦ μιλάς καὶ νὰ σοῦ μιλῶ σὲ ἐνικὸν ἀριθμόν.

— Καὶ νὰ ὑπερθεώσουμε ἄλλοτετὸ «οἰς» καὶ ἄλλοτε τὸ «σὺ».

— Λαμπρὸ, εἶπεν αὐτὰ ἀλλάξουμε ματιὰς καὶ νὰ ψελλίζουμε λόγια ἀκατάλλητα...

— Ὅπως θέλεις. Θὰ προσποιηθῶμε τοὺς ἀφηρημένους...

— Κ' ἐγὼ σκεπτικῆ καὶ νὰ κἀνω μπαλίτσες ἀπὸ ψωμί...

Ἡ κωμῶδια ἐπῆγε λαμπρῶς.

Τὸ κοινὸν ἀποτελούμενον ἀπὸ τὸν ὑπηρέτη καὶ τὸν κατασκήματάρχη, ἔπεσαν στὴν παιγίδα.

Ἄλλὰ ἐπὶ λίγα δευτερόλεπτα οἱ ἦθοποιοὶ ἠοχολοῦντο μόνον μὲ τὴς κοτολέτες τῶν.

Ἐτρωγαν μὲ τὴν ὄρεξι ἀνθρώπων, ποὺ ἔχουν τὴ ψυχὴν ἡσυχὴ καὶ τὴν καρδίαν ἤρεμην.

Ἄλλὰ καὶ δὲν λοιομύνησαν τὸν ῥόλον τῶν.

— Τώρα ποὺ λείπει ὁ ὑπηρέτης, ἄς πῶμε ἕνα ποτῆρι.

— Καὶ σὰν ἔλθῃ ἐγὼ θὰ ταραχθῶ, θ' ἀναστεινάξω, θὰ δακρῶσω.

Ἄρχισαν νὰ διασκεδάζουν κ' αὐτοὶ μὲ τὸ ἐπικίνδονο, αὐτὸ παιγίδι.

Προσπαθοῦσαν νὰ κάμουν κάτι τι καλλίτερο, νὰ εἶνε στὴς λεπόμερειες πραγματικότεροι. Στὸ μικρὸ δωμάτιο ἡ ζέση τοῦ μεσημεριοῦ γινόταν ἀφόρητος. Καθόλου δὲν φροσοῦσε. Ἡ νεαρὰ κυρία ἔκαμνεν ἀέρα. Εἶχε πῆ καὶ ἀρκετὰ. Φλόγες νόμιζε καεῖς, ὅτι ἀνέβαιναν σὲ μῦσουλὰ τῆς. Αὐτὰς ἦταν ἐπηρεαζόμενος. Ἦσαν καλοὶ φίλοι, εὐθνομοί, φαιδροί, εὐχαριστιμένοι, γιατί περιέπαιζαν τὸν ξενοδόχο καὶ τοὺς ὑπηρέτας. Μία πετυχημένη κωμῶδια.

Ὁ ὑπηρέτης μιλοῦσε οἰγὰ-οἰγὰ καὶ μὲ σεβασμὸ χτυποῦσε τὴν πόρτα πρὶν νὰ μπῆ, καὶ ἔφευγε πατώντας στὴς μύτες τῶν παπουτσιῶν του.

Μόλις ἔφευγε εἰ δὺ τρολλοὶ γελοῦσαν... γελοῦσαν... γελοῦσαν!

Ἡ Λουκία ἔκοψε ἕνα μῦλο καὶ τὸ ἔδωσε σὲ τὸν Φρειδερίκο τὸ μισὸ μὲ λιγωμένα λάτια. Ὁ Φρειδερίκος πέρνοντας τὸ μῦλο, φίλισε τὰ δάχτυλά τῆς... Ὁ ὑπηρέτης τὰ εἶδεν ὅλα αὐτὰ καὶ προσοιήθηκε πὼς δὲν τὰ εἶδε. Κ' ἔφυγε μάλιστα διακριτικῶς, γιὰ νὰ ἐτοιμάσῃ, τάχα, τὸν καφέ. Τὸ ἐνθουσιασμένον ζευγαράκι, ἔορξε τὴ χέρια, ἄλλαξαν συγχαρητήρια καὶ ἀλλήλοθαυμασμοῦς. Ποτὲ δὲν εἶχαν τόσο ἁμορφα διασκεδάσει. Εὐρισκαν φροκὸν πᾶν ὅτι ἔκαναν. Φροκὴ τὴν ἀδιαφορίαν τῶν, φροκὴ τὴν κωμῶδιαν τῶν. Ἡ ψυχὴ τῶν ἦταν ἤρεμος, κανένας κίνδυνος μέσα τῶν δὲν ἔπληξε. Ἐκαναν σὰν δὺ παιδάκια ποὺ παίζαν ἕνα ἑνὸ παιγίδι, τὸ ἀπρόοπτον αὐτὸ τοῦ εὐχαριστοῦσε.

— Ἰσως τρέπει ν' ἀνάψω καὶ κανένα οἰγυρέττο;

— Ἀναψὲ τὸ καὶ ἔπειτα νὰ τὸ ἀλλάξουμε μὲ τὸ δικό μου.

— Καὶ νὰ κωτίζουμε τὸν καπνὸ μὲ ὄφρος μελαγχολικῶς.

Ἐκπνίζαν δὲν ὁ ὑπηρέτης ἦρθε νὰ σπικώσῃ τὸ τραπέζι.

Κρότος τροχῶν ἀκούστηκε ἀπὸ κάτω στὸν ὁδμό. Ἡ Λουκία ἐβγαλε μὴ φωνὴ καὶ ἔπεσε τρέμοντας στὸς βραχίονας τοῦ Φρειδερίκου.

— Θεέ μου!... Αἱ συγκινήσεις αὐτὲς θὰ μὲ σκοτώσουν...

— Εἶνε ἕνα κάρρο μὲ σὰν, τόλμπος νὰ πῆ δειλὰ ὁ ὑπηρέτης.

Φανῆκαν πὼς ἡσυχάσαν. Κἀπνίζαν καὶ ἐτοῦ ἄφηναν νὰ περνᾷ ἡ ὥρα. Ὁ ὑπηρέτης περνοῦσε ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ, ἀπ' ἐξὼ ἀπὸ τὴ μισονοιγμένη θύρα, χωρὶς νὰ σιραφῆ.

Μειδιοῦσαν καὶ τότε ἀρχισαν καὶ νὰ ὀμιλοῦν.

Ἀνεχώρησαν ἔπειτα ἀπὸ τὴν ὥρα, καὶ κατεβήκανε τὴ σκάλα, κρατούμενοι.

Στραφέντες παρετήρησαν στὴν θύραν τὸν ὑπηρέτην, τὸν μᾶγειρον, τὸν ξενοδόχον, ποὺ τοὺς κῆταζαν περὶ ἐργα.

Καὶ ἔφυγαν μὲ τὴν ψυχὴ ἐλαφρὰ, ἡσυχῶ, ἤρεμοι. Σὰν ἔφθασαν σὲ τὸ ξενοδοχεῖο ἡ κυρία κοιμήθηκε βαθεῖα ἀπάνω ἀπὸ τρεῖς ὄρες. Τὴν ἔσπεραν ὁ Φρειδερίκος δὲν πῆγε σὲ Καστῖνο.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα αὐτὴ ἔλαβε τηλεγράφημα ἀπὸ τὸν οὐζυγόν τῆς, ποὺ τὴν καλοῦσε σὲ Μιλάνο, γιὰ νὰ πᾶν μαζὶ στὴν λίμνην τοῦ Κόμο. Αὐτὸ τὴν εὐχαριστοῦσε πολὺ, γιατί τὸ Καστελλαμάρε τῆς εἶχε γίνε πλεόν πλκτικῶς. Ἐγραψεν μὴ λέξῃ ἀποχαιρετισμοῦ στὸν βαβαλλιέρο τῆς τὴν προηγουμένη κ' ἀνεχώρησε.

Ὁ Φρειδερίκος διάβασε τὸ δελτάριό τῆς, ξυριζόμενος. Ὑψασε τὸς ὄμους καὶ πῆγε νὰ κἀμῃ τὸ λουτρὸ του.

Τρεῖς χροῖα ἔπερασαν χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ὁ ἕνας τὴν ἄνεγεινεν ὁ ἄλλος.

Τὴν πρώτῃ φορὰ, ποὺ ξαναειδῶθηκαν, μὴ βραδεία, σὲ θέατρο τῆς Πέργαλας, στὴν Φλωρεντία, χωρὶς νὰ μιλήσουν, χωρὶς νὰ ὀδύσονται τὰ χέρια, πρὸ τοῦ περιέρχον πλῆθους, ἀντάλλαξαν τὸ ἀκτινοβόλο ἐκείνο βλέμμα, τὸ ἀνατρέπον τὴν ψυχὴν καὶ ἐνῶνον δὺ ὑπάρξεις...

Καὶ τὸ ἐρωτικὸ πάθος τοὺς πλημμύρησεν σὰ μαινομένη καταιγίς...

Ματθίλδη Σεργάου

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ Ἡ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ, ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

Εἶχαν καθήσει στὴ χλόη...